Ч. 28. Субота 20 (7) лютого 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

До ситуациї парляментарної. — З угорского сойму. — Проґрама нового вел. везира. — Справи балканьскі.

Виконуючий комітет нїмецкого вільнодумного союза відбув вчера засїданє, на котрім сконстатовано, що скликанє парляменту мусить наступити в як найкоротшім часї, без взгляду на те, чи буде полагоджена справа скликаня сойму ческого чи нї. Що до проґрами правительства постановлено задержати собі вільну руку. Обговорюючи завязаний оногди „славяньский союз“, сконстатовано, що той союз не єсть найсильнїйшим клюбом в парляментї, бо тепер вже осягнено порозуминє поміж всїми нїмецкими сторонництвами в справі однодушного поступованя в национальних питанях. Ті ухвали подано до відомости бар. Бінерта, котрий заявив, що поки що не дасть нїякої відповіди. Сказав при тім, що скличе ще одну конференцию.

В угорскім соймі раджено вчера над континґентом рекрутів. Пос. Кметь виступав остро против бесїди румуньского посла Маню, котрий говорив в дусї християньско-суспільнім. Коли пос. Кметь назвав виступленє представителя партиї християньско-суспільної в австрийскім парляментї імпертиненцию, прикликав бесїдника президент Ґнот до порядку, а на докори послів заявив, що для него поведенє президента австрийскої палати послів не єсть рішаючим. Нехай Бог охоронить Угорщину від того, аби в угорскім соймі проявили ся такі річи як в австрийскій палатї послів. В дальшій дискусиї промовляв президент мінїстрів Векерле і просив о ухваленє континґенту рекрутів.

На послїднім засїданю турецкого парляменту перед приходом мінїстрів раджено над затягненем позички чотирох мілїонів фунтів. Коли появив ся великий везир Гільмі-паша на чолї кабінету, наради перервано. Великий везир відчитав заяву, котру палата перерывала оплесками, головно уступ, в котрім сказано: „Числимо на підпору і співучасть представителїв народу без ріжницї сторонництв“ і запевненє, що на случай найменшої познаки недовіря кабінет уступить. Що дотикає полїтики внутрішної, треба піднести уступи, в котрих бесїда о вихованю народу при помочи школи і праси і о конечности позбути ся упереджень до поодиноких народів і віроісповідань. — Турецкі амбасадори, котрі передали правительствам уступи проґрами, дотикаючі заграничних справ, відповіли телеґрафічно, що правительства висказали своє вдоволенє і довіре. — Палата послів серед гучних оплесків приймила значною більшостию голосів дневний порядок, висказуючий великому везирови довіре без застережень.

Розярене в Сербії против Австро Угорщини зачинає прибирати що раз більші розміри. Вправдї правительство заборонило збори, які мали відбути ся минувшої недїлї, а мали бути звернені против Австро-Угорщини, однако з сербских часописий можна собі виробити погляд, який панує там дух. Упадок Кіяміля-пашї додав Сербам на ново надії, що до заключеня австро-угорско-турецкої угоди не прийде. Австро Угорщинї грозять сьвятою війною, називають її деспотичною, підступною, здібною до всякого иншого дїла, лише не до честної війни.

З кругів, близьких сербскому президентови мінїстрів, доносять, що від прилученя Боснї і Герцеґовини в Сербії нїчо не змінило ся. Єї становище все однакове і она під нїяким услівєм не змінить своїх домагань та приготована на всякі можливости.

Дипльоматичні круги не можуть собі доси здати справи з сего, що було властивою при-

3)

Нічні їздцї з Руссельвіль.

З нїмецкого — Ґерда Гармсторфа.

(Дальше).

Такі вигляди не мали, як здає ся, і для міс Геттї нїчого потїшаючого, бо єї лице захмарило ся і она побавивши ся хвильку ножем, відозвала ся:

— Тато не були для вас вічливі, то правда. То мене дуже прикро діймило. Але коли то стало ся лиш задля тих тютюневих історий, то дало би ся вскорі всьо знов уладити.

З радістним здивованєм підніс Черльс Гавстон голову.

— То ви таки хочете попробовати? О, міс Геттї, як би я тїшив ся, коли би вам удало ся —

Але она не дала єму докінчити.

— В тій справі не можу зовсім нїчого зробити, чейже я вам то вже сказала. Коли вам справдї зависить на тім, аби привернути назад давні дружні зносини, то мусите, пане Гавстон, самі з своєї сторони принести малу жертву.

— А на чім має полягати та жертва? — спитав він в якімсь непевнім причутю того, що почуе.

— На тім, що покинете ваш тютюневий союз і перейдете до Гіллібілїв, чи як ви їх там називаєте. Поваяк ви так богато молодші і на всякий спосіб о много менше досьвідні як мій тато, то повинні уступити ви, а не він.

— То, чого ви від мене жадаєте, міс Десмонд, єсть на жаль цїлком а цїлком неможливе, бо союз плянтаторів єсть по найбільшій части моїм дїлом — дїлом, яким я подекуди горджу ся. Я єсьм також членом виконного комітету. Відступленє позбавило би мене всякого довіря у моїх співгорожан, поминувши вже то, що я ледви чи зискав би що на поважаню в очах вашого вітця. Чоловік без характеру не богато варт у мр. Десмонда. І щоби я пустив ся на ту ховзку дорогу, аби здобути собі єго прихильність, того чей не можете по менї надїяти ся, люба міс Геттї, правда?

Геттї зробила обиджений вид.

— Не надїю ся по вас нїчого, мр. Гавстон! — Але як дочка чоловіка, котрого ви уважаєте своїм ворогом, то я просила би вас не називати мене заєдно „міс Геттї“, або навіть „люба міс Геттї“. Я не є любою міс Геттї для нїкого, хто веде борбу з моїм татом.

При тій торжественній заяві не мала она певно нїякого наміру виглядати особливо мило і принадно, але не могла перешкодити, що оно все таки так було, або що бодай мр. Черльс Гавстон уважав її в тій хвили незвичайно любою і принадною. Мимовільне враженє своєї постави і бесїди пізнала она аж тодї, коли молодий чоловік нахилив ся до неї через стіл і глядаючи благаючим поглядом єї очий, відповів півголосом:

— Я поборюю не вашого батька, котрого високо поважаю, лише виключно похибку, котрої він нинї держить ся ще задля старого кентукского упору, а від котрої після мого погляду відкаже ся в тій самій хвили, коли тілько буде міг то зробити без нечести для себе. Не можу задля вас стати відступником, але я кинувсь би без сумнїву до Огайо, там, де він найглибший, колиб ви менї направду заборонили думати про вас день і ніч як про мою найлюбійшу і найдорожшу міс Геттї.

— Мр. Гавстон!

Она зі страху, чи з якої иншої причини опустила ніж на землю. Очивидно що він поспішив підняти єго. Але що й она мала той сам намір, то їх голови зійшли ся так само близько, як при нещастнім ножи їх руки. Чи їм обоїм рівночасно в головах закрутило ся, чи з якої иншої невитолкованої причини — досить що дивним дивом полишили ся в тім невигіднім положеню так довго, аж їх уста найшли ся і руки разом сплели ся.

Коли знов підняли ся, були обоє дуже червоні, але Ровлянда Десмонда дочка не піднимала нї торжественного нї неторжественного протесту, коли Черльс Гавстон мимо виразної заборони знов собі позволив назвати єї любою Геттї і то не раз, але кількадесять разів раз по раз, немов би єму робило величезну приємність робити їй на перекір. І то, що він з незвичайною ніжностию гладив єї мягкі руки, не стрічало у неї опору, бодай так довго, доки на долинї в алеї не появила ся кремезна стать Ровлянда Десмонда, що великими кроками спішив до дому.

чиною упадку Кіяміля-паші. Нового вел. везира, Гільмі-пашу витають всі европейскі посольства сердечно, з виїмком Анґлії, яка жалує незвичайно за Кіямілем-пашою і ворожить его скорий поворот. Молодотурки впевнюють Анґлію, що упадок вел. везира не повинен ослабити добрих відносин обох держав, бо причиною сего була реакцийна діяльність Кіяміля. Що до австро-угорско турецкої угоди, то навіть Молодотурки будуть за нею в інтересі держави.

Упадок Кіяміля-паші поясняють тим, що він занадто легковажив собі силу Молодотурків. Тимчасом они приготовили вже наперед дуже зручно его упадок приєднанем собі значної части послів та аґітациєю серед войска і маринарки. Сей успіх Молодотурків вилине лише на скріплене їх самосьвідомости, а на ослаблене державної поваги.

Новинки.

Львів, дня 19-го лютого 1909

— **Іменованя.** Є. В. Цісар іменував старшого радника рахункового, Йосифа Бунцля, директором відділу рахункового в Намістництві у Львові. — Президия Дирекциї скарбу іменувала в етаті урядників салінарних в Галичині і на Буковині, ад'юнкта гірничого босаньско-герцеговиньскої копальні вугля в Зениці, Ів. Юркевича ад'юнктом салінарним в X кл. ранґи.

— **Іспити кваліфікацийні** для учителів шкіл народних перед комісиєю іспитовою в Сокали розпічнуть ся дня 8 марта с. р. Реченець до вношеня подань до кінця лютого 1909 р.

— **Філія „Просьвіти" в Стрию**, яка під проводом дра Олесницкого розвивала доси неутомиму діяльність в кождім напрямі, основуючи читальні, сокільскі дружини, молочарскі спілки та крамниці, дістала тепер дві нові робучі, фахові сили, які цілком посьвятять свою працю в услуги філії. Є ними п. Роман Теодорович, укінч. юрист, котрий обійме орґанізацию і люстрацию читалень і сокільских дружин і п. Богдан Дуткевич, син голосного діяча в Брідщини о. Юліяна Дуткевича, котрий мимо що укінчив фільософію і торговельну академію у Відни і діставав оферти на много корисних посад, свої заводові відомости віддав в услуги нашої філії і буде закладати і орґанізувати крамниці на цілім стрийськім Підгірю.

— **Смерть російского вел. князя Володимира.** Вчерашні депеші принесли коротку звістку з Петербурга, що там помер по дводневній недузі в наслідок якоїсь хороби серця вел. кн. Володимир. Був то чоловік, котрого впливи на царскім дворі відбили ся тяжко на судьбі Росиї. Коли по убитю царя Александра II в 1881 р. вступив на престол найстарший его син Александер III, заносило ся вже на то, що Росия була би одержала конституцию. Цар Александер III готов був підписати проект конституциї Лоріс-Мелікова, але насамперед порадив ся ще свого брата Володимира, котрого найліпше любив, а той рішучо тому спротивив ся. В наслідок того і під впливом вел. кн. Володимира розпочала ся була в Росиї страшна реакция, підчас котрої бюрократия росийска крала і гуляла аж остаточно за теперішного царя довела своїми крадежами, мантійствами та інтриґами до росийско-японьскої війни, котра як звістно, сумно закінчила ся для Росиї. Здавало ся, що по тій війні настануть для Росиї часи відродженя, часи свобіднійшого розвою. І було би може прийшло до того, як би знов не станув тому на перешкоді вел. кн. Володимир і тота камарилья двірска, котрої він, як кажуть, був головою. На его то, кажуть, безпосередний приказ стріляло войско в памятну криваву неділю дня 22 січня 1905 р. в маси робітників, котрі віз аґент росийскої поліциї сьвященик Ґапон перед царску палату і за его впливом розпочало ся поліцийске правлїнє Трепова. Не чуючись безпечним перебував вел. кн. опісля по найбільшій части за границею на Рівієрі або в Парижи.

— **О убите рідного батька.** В Станиславові відбула ся сими днями карна розправа против Кирила Олійника з Загвізля обжалованого о то, що дня 28 грудня м. р. убив свого батька Василя, стрілявши крізь вікно і зранивши его в ногу і в черево так сильно, що старий Василь в 3 дні опісля помер. Акт обжалованя доказував, що Кирило часто сварив ся зі своїм батьком, що хотів уже майно дістати в свої руки, а старий не хотів до того допустити і загрозив, що коли Кирило не буде его слухати, то він другий раз оженить ся. Тоді мав Кирило рішити ся позбавити рідного батька житя і підсївши стрілив до него крізь вікно з рушниці, котру купив був недавно тому від якогось паробка в селі разом з набоями. — Свого часу доносили ми, що і громада і умираючий батько виставляли Кирилї як найліпше сьвідоцтво і що батько Кирила зовсім не мав підозріня на Кирила мов би то він хотів его позбавити житя. Судиї присяжні заперечили 7 голосами против 5 поставлене їм питане в напрямі скритоубийства, а трибунал увільнив Кирила Олійника від вини і кари а засудив лиш на два дні арешту в заміну на 20 К грошевої кари за неправне ношене оружия. Увільненого Олійника повитали присутні сусіди окликами: „Богу дякувати! Було би ціле село плакало. Маємо казали, що він дуже честний і порядний чоловік".

— **Дрібні вісти.** Дальша часть зелїзниці Львів Підгайці а іменно часть шляху межи Куровичами а Вовковом буде отворена з днем 23 с.м.— Віденьска газета урядова оголосила куратолю над інжинїром Йосифом Серафіном з причини, що він несповна розуму. Серафін, мужчина літ 55, був свого часу в Києві, де мабуть мав якусь реальність і там а відтак і в Швайцариї жив під прибраним назвищем Ільницкого, став ся голосним через свій замах на росийского посла в Берні, а недавно тому втік із заведеня в Штайнгоф-і перебував у Львові. — Іван Мельник, родом з Соколівки, літ 16, зголосив ся вчера на поліциї з просьбою, щоби его відставлено шупасом до рідного села, бо коли вертав з Прус, хтось вкрав ему книжку службову і 52 К. — Пані М. П. згубила вчера золотий годинник висаджений брилянтами вартости 120 К.

— **Велике землетрясене.** Ще дня 23 січня всілякі сейсмографи (прилади показуючі землетрясеня) в Европі дали знати, що десь на всході, кілька тисячів кільометрів далеко було того дня о 4 год. рано дуже сильне землетрясене, далеко сильнійше як то, що знищило перед кількома тиждинами Мессину і Реджіо. Де оно було, годі було розвідати; здогадувано ся лиш, що десь далеко в Азиї, звідки лиш рідко надходять вісти. Тепер доносять з перскої столиці, Тегерану, що було то в перскій провінциї Люрістан. Землетрясене було так сильне, що знищило 60 місцевостий, з котрих кілька щезло така зовсім з лиця землі. Згинуло около 5 до 6 тисячів людий.

— **Репертуар руского театру в Перемишли.** Саля „Народного Дому". Початок о 7½ вечером. Білєти продає раньше Народна Торговля, а від 5 год. вечером каса театру.

В суботу дня 20 с. м. „Галька" опера в 4 діях Ст. Монюшка.

В неділю дня 21 с. м. „Арсен Яворенко", комедия в 4 діях Б. Грінченка.

— **З головного комітету ратункового.** На двох засіданях в днях 11 і 13 лютого с. р. головний комітет ратунковий розглядав справу, в який спосіб хліборобам навіщеним живлови-

---

— Тато іде! Сідайте спокійно знов на ваше крісло. Він буде тепер може ще невчливійший як був перше.

Черльс Гавстон послухав, але скористав ще з кількох секунд, які єму ще лишили ся, аби шепнути до Гетті:

— Нині ні, але ще заки скінчить ся літо, довідає ся й він, як дуже, дуже я тебе люблю. Ах, я вже від півтора року з тугою виглядав дня твого повороту. — Ви ще не знаєте, міс Десмонд, що ваша приятелька Неллі Гендерсон заручила ся з рудим Джорджом Мек Клюр? Ах, кілько ще інтересних новин довідаєте ся в тих перших днях вашого приїзду!

Послідні слова були очевидно призначені менше для уший міс Гетті як радше для її вітця.

Що він їх учув, зраджувала замітка, яку він досить злобно зробив, виходячи сходами на веранду:

— Бою ся, мр. Гавстон, що тих новин буде більше як треба! Може не всі такі веселі і такі рівнодушні як заручини Неллі Гендерзон. — Але ти, Гетті, навіть не оглянула ще дому в середині. Утішиш ся, що бодай там застанеш всьо по старому. Остаточно не богато вже річий лишило ся в Кентуки, про котрих можна би то сказати.

Черльс Гавстон зрозумів легкий натяк, що мав его попращати. Піднявся, дякуючи кількома чемними словами за гостину і поклонив ся міс Гетті так формально, що найнездогадливійший чоловік, коли би порівнав той поклін з попереднім сердечним привитанєм, був би пізнав удаване. А щоби Ровлянд Десмонд був нездогадливий, того не сьмів доси сказати й найбільший его ворог. Тепломір его вічливости зійшов аж до точки мерзненя, коли пращав ся з молодим чоловіком і про запросини до відвідин не було й бесіди.

2.

Під вечер супроводив Десмонд свою дочку на прогульці через розлогу ферму і правдиво дитиняча радість, яку Гетті вказувала на вид кождого незабутого улюбленого місця з давних літ, поправила і его настрій на стілько, що він знов в її люблячім серци подобав більше на витворений нею свій образ як перед хвилею.

Але добрий настрій плянтатора і внутрішне вдоволене, яке заволоділо ним видимо на кілька годин в товаристві своєї розумної і хорошої дочки, не тревали довго. Коли при надходячій ночи сиділи знов на веранді дому, став він ще поважнійший і маломовнійший як перед полуднем. Понуро глядїли его очи на поволи заходяче сонце і тепер не могла Гетті сумнівати, що її батька пригнїтають дуже поважні журби.

Дуже радо була би его спитала, або своєю малою ручкою, вигладила погані зморщини на его чолі, але она знала свого батька надто добре; не любив ні того, щоби женщина вмішувала ся в мужескі справи, ні надто великої ніжности. Її мати, що померла перед чотирма лїтами, була для неї взірцевим примІром, як треба поводити ся з паном того дому, аби его не розгнівати і она вже завчасу научила ся у відповідних хвилях мовчати.

Тому зовсїм не спротивила ся, коли мр. Десмонд відозвав ся, що она по цілонічній їзді і цілоденнім руху мусить бути утомлена і повинна би пійти спати.

Она поцїлувала вітця в чоло і побігла до своєї комнатки на гору. Але так далеко, щоби сейчас покласти ся до ліжка, не імав її послух. Бо она чула себе так мало утомленою, немов би саме тепер встала з ліжка, а її молоде серде було до того так переповнене великою і ущасливляючою подією нинїшного дня, що она воліла думати о тім, як бачити всьо то у снї. Роздумуючи, можна своїм мріям надати зміст, який кому подобає ся і оживити їх статями, які радо бачилось би перед собою.

Що в Геттіних мріях всї ті стати мали якусь незвичайну подібність до Чарльса Гавстона, то вказувало би на недостачу пошанованя для поглядів її вітця, але Гетті можна би оправдати тим, що она мимо відразу Десмонда до Чарльса Гавстона не могла брати надто поважно. Родини Десмондів і Гавстонів від віків були сполучені найсердечнїйшою приязнию і она сама мала безліч доказів, як її отець перед її від'їздом до Бостона поважав молодого Чарльса. Він дуже часто називав его правдивим Кентукийцем старого роду і тим висказував найбільшу похвалу, на яку міг здобути ся. Крім того далеко навкруги Руссельвіль знала кожда дитина, що розсїяні по цілім повіті Гавстонові плянтациї тютюну належали до найважнійших і найлїпше управлених в цілім Кентуки. Отже глупа ріжниця поглядів, що до тютюневого тресту не могла в ніякий спосіб довести до такого великого розділу між обома мужами, аби аж Гетті мала побоювати ся о своє щастє.

(Дальше буде).

ми нещастями в межах назначених фондів прийти з помочию при весняних засівах. Комітет ухвалив з законтрактованого ячменю і вівса продавати як овес так ячмінь на засів по зниженій ціні 15 К за метричний сотнар loco зелізнича стация відбираюча. Переглянене домагань предложених в тій справі повітовими комітетами не числило ся з межами вказаними ратунковій акциї, яка має на меті нести поміч господарствам загроженим в їх еству ваню, а не доставляти всім потребуючим насіня на засів. Тому головно ратунковий комітет при розділі закупленого насіня мусів взяти під розвагу з одної сторони простір призначений під управу ячменю і вівса, а з другої сторони розміри нещастя, яке в одних повітах було загальне, а в инших обмежало ся лише на деякі громади. На тій основі розділено закуплені ваґони вівса і ячменю поміж хліборобів. Середні хлібороби, які дістали безпроцентові позички, очивидно не будуть могли користати з того розділу. Висилка насіня наступить в першій половині марта. Потім радив комітет над тим, в який спосіб з найбільшим хісном було би доставити бараболі до саджения. Рішене тої справи відложе но вкінци на найблизше засіданє. Однак з огляду на фонд призначений на ту ціль, та поміч буде обмежала ся лише на ті громади, в яких бараболя зовсім була знищена. Кільком повітам полудневосхідним ухвалено помочи доставою кукурудзи по зниженій ціні.

— Процес п. Боровскої або російска охрана перед судом в Кракові. — Процес, який виточила п. Боровска редакциї социялістичної ґазети „Naprzód“, виходячої в Кракові за то, що згадана ґазета назвала еї „російскою шпигункою“, прибрав такі великі розміри і став ся так сензацийним, що звернув на себе увагу цілого сьвіта. Тут перший раз публично перед судом вийшла бодай в части на верх підлота і моральна гниль тої одинокої в своїм роді на цілім сьвіті інституциї, що служить за найважнійшу підпору для піддержаня російскої бюрократиї і опертого на ній специяльно російского абсолютизму і цареславія. Се іменно зробило процес п. Боровскої так сензацийним і тому хочемо познакомити наших читачів бодай з головнійшими его епізодами.

Акт обжалованя каже, що Яніна Боровска, слухачка виділу медичного краківского університету, обжаловує п. Еміля Гекера о то, що він написав і казав видруковати дня 5 мая 1908 в „Naprzod-і“ статю під заголовком „Шпигун“, в котрій закидає їй, що она есть російским „шпіцлем“. Дальше сказано: В часописи „Czerwony Sztandar“, видаванїй потайком в Варшаві, орґані польскої социяльної партиї, поміщено ряд осіб, належачих до тайного відділу шпигунів варшавскої „охрани“. В тім списі знаходить ся такий уступ: „Явіна Боровска, жена лікаря з Кракова, замешкала при шпитали сьв. Роха“. Позовниця в виду того каже, що хоч она так називає ся по мужеви, але муж еї не есть лікарем лиш доктором прав і урядником, і що хоч она не мешкала при шпитали сьв. Роха, бо такого шпитала в Кракові нема, а була лиш асистенткою при шпитали сьв. Лазаря і хоч обжалований добре о тім всім знав — то все-таки назвав еї шпіцлем російскої поліциї і тим допустив ся злочину обиди чести.

На то заявив обжалований Ем. Гекер, що він, написавши згадану статю, сповнив лиш горожаньский обовязок. Коли прочитав на листі імя Яніни Боровскої, то се зробило на нім потрясаюче враженє. Боровска була знана в социялістичній партиї а він знав, що російске правительство добирає собі якраз таких людий, котрі в орґанізациях мають як найбільше довіря. Не було отже сумніву і він написав згадану статю.

Слідуючого дня явила ся Боровска в редакциї і сказала, що товариші випросили еї з викладів, та що она невинна. На то відповів він: Не вірю! А она сказала: „Ах, розумію — я була супротив вас занадто щира“.

Ті слова нагадали ему розмову з Боровскою літом 1905. В тім часі Боровска позіставала в тісних зносинах з ним і его жінкою, бувала часто у них і він відводив еї часто до шпиталя сьв. Лазара, де она мешкала. Він знав, що она належала до польскої социялістичної партиї і перевозила за границю брошури. Крім того жалувала ся, що есть нещасливою, що чоловік еї зраджує, що дитина вмерла. Одного разу витягнула его на довший прохід і тоді сказала ему, що хоче вивести ся до Америки. Він їй відраджував і казав, щоби поїхала до Парижа а тоді она зденервована сказала, що еї щось пре конче до виїзду. Коли він спитав, що би то такого було, она відповіла: Я допустила ся злочину. Отже се — казав Гекер — прийшло мені на гадку, коли она сказала: Розумію, бо я була супротив вас занадто щира.

Боровска оправдувала ся відтак, що за еї паспортом їздили инші особи, отже може то котрусь з них під еї іменем арештовано. Гекер сказав їй тоді, що розслідить цілу справу і заявив готовість завізвати молодіж, щоби перестала еї бойкотувати аж до ствердженя правдивости закидів. Коли таке письмо з его підписом і підписом др. Бобровского не було для Боровских достаточним, то они оголосили его яко комунікат редакциї. Рівночасно постановив він старати ся о міжпартийний суд і на власну руку старав ся о материял процесовий. Він просив Бурцева, щоби той звернув ся до Бакая по информацию. Бакаєви предложив він фотоґрафію Боровскої а той пізнав в ній зараз сотрудницю охрани. В виду того всего рішив ся він вести тепер доказ правди. (Д. б.).

Телеґрами.

Відень 19 лютого. Polit. Korr. доносить, що король болгарский виїхав вчера по полудни в дальшу дорогу до Софії на Букарешт. Чи король задержить ся в Букарешті, се річ непевна.

Петербург 19 лютого. Член ради державної, сенатор Лукіянсв, іменований старшим прокуратором сьв. Синода.

Льондон 19 лютого. До часописий доносять з Теґерану: Революціоністи зловили кн. Шуа ес Солтанея і жадають окупу 1000 фунтів штерлінґів.

Константинополь 19 лютого. Вел. везир заявив редакторови часописи „Sabah“, що вчерашна рада міністрів приняла зміни в австротурецкім протоколі і нині або завтра протокол той буде висланий австро-угорскій амбасаді.

Льондон 19 лютого. Як зачувати, безпосередно по другім приняттю на дворі в дни 3. марта виїде король Едвард з Анґлії, щоби як звичайно поїхати до Біярріц. Донесеня о подорожи короля по Середземнім мори і гостині в Мессині суть передчасні.

Софія 19 лютого. Зачувати, що правительство болгарске одержало вість, що Росия, Франция і Анґлія признали Болгарию королівством. Признанє иншими державами має небавком послідувати.

Призрен 19 люього. До Білграду вислано зібрані 600 кор. на узброєнє сербских віддїлів. Серби все ще намавляють тутешних жителів до бойкоту австро угорских товарів, але успіх тих намов есть слабий.

Константинополь 19 лютого. Молодотурецкий орґан „Шураі Уммет“ доносить, що новий міністер справ заграничних Ріфаат в подорожи до Константинополя відвідає европейскі столиці, щоби конферувати з міністрами справ заграничних.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середноевропейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають посьпішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30**, 5·56*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·03, **2·15**, 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·48, **2·00**, 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40***, 8·07, **2·05**, 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·45, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45***, 3·50, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16**, 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·08, **2·22**, 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50***, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·33**, 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від 1/7 до 25/7): 6·40

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в неділї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).